

14 — КОМИСИЈА

Поручник Сагуа је седео у дугачком ходнику, избегавајући поглед стражара. Сагуа није био брбљивац, али тишина га је притискала и чинила нервозним, тако да је одахнуо када је метални глас проговорио са разгласа:

– Уведите поручника Сагуу.

Готово је поскочио са столице и у пратњи стражара мирно ушао у просторију где је заседала Комисија за инцидент на Територији Великих мачака. Не кријући пркос у погледу, прелетео је погледом преко дугачког стола за којим је седела мешовита група владиних службеника и виших официра.

– Седите, поручниче – гојазни генерал махну ка дрвеној столици.

Сагуа седе и положи руке на колена. Није био затечен чиновима, хрпом звездица и цивилима у скупим оделима, мада му је за око запала прилика у белом мантилу, која као да није обраћала пажњу на њега, већ је пасионирано прелиствала хрпу документације.

– Знате зашто сте овде, претпостављам? – укочено лице једног од цивила проговори равним, хладним гласом.

– Да! – одсечно одговори поручник и крете да устане. Желео је да их гледа са висине и себи прибави бар привидну предност, али кратак покрет руком дебелог генерала га заустави на пола пута.

– Добро. Имамо овде ваше основне податке. Импресивно. – рече укоченолики, иако није деловао импресинирано. – Мада...изгледа да нисте поборник Новог начина?

Сагуа није ни трепнуо.

– Не видим какве то везе има са овим случајем?

– О, има везе, итекако да има! – бели мантил се јавио готово хистеричним гласом.

Генерал се накшаљао и прелетео погледом преко осталих за столом.

– Имаћете прилике до постављате питања, докторе. Дакле... – погледао је у папир као да је заборавио питање.

Сагуа неприметно заколута очима. Доктор? Требало је да претпостави да ће Влада послати неког од тих залуђеника.

– Дакле, опишите нам шта се десило 17.07. ове године у Зборном месту бр. 8?

„Зборно место...пре ће бити логор“, пролете кроз главу поручнику. Усправио се на столици и проговорио не гледајући никог посебно од чланова комисије.

– Тог јутра сам са првим водом надгледао Поражене у двооришту, други вод сам послао на вежбалиште, док сам трећем дао вољно, да би били одморни у случају да...

– Зар је такав распоред стандардна процедура?! – доктор је већ запенио – Ви, значи, чувате стотине Поражених, пуштате их у двоориште, притом шаљете две трећине чете такорећи ван строја?!

Сагуа је оваква питања пре очекивао од генерала и осталих; затрептао је први пут померен из равнотеже.

– Тамо сам стациониран већ 7 година, знам како да распоредим своје војнике.

– Но, ипак се десило оно што се десило, зар не? – укочено лице је нечујно добовао кошчатим прстима по столу.

– Како су се понашали Поражени тог јутра? – упео је доктор.

– Као и увек; апатично, млитаво, само су немо седели на трави...

– Шта нам можете рећи о Бр.88? Да ли се било како издвајао од осталих? – доктор као да је решио да потпуно преузме испитивање.

– Искрено, нисам га разликовао од осталих, сви ми изгледају исто.

– Да, изгледају. А онда одједном Бр.88 на ваше очи побегне и проузрокује ово – рече генерал тихо.

– Опишите нам бекство.

Поручник је решио да занемари генералову опаску, па је наставио мирним тоном.

– Само је устао, као да је одједном изронио из гомиле, и потрчао ка огради, прескочио је и побегао у шуму. Струја је била искључена, јер су мајстори отклањали кварове који су настали током последње олује, као да је знао...

— Мислите да није? Где сте Ви били у том тренутку? – хладан поглед укоченоликог пресече Сагуу усред реченице.

– Био сам на другој страни дворишта. Покушали смо да га зауставимо, али био је брз, знате да Поражени имају дуге ноге. Стрелице за успављивање које смо испалили на њега су промашиле. Одмах сам са првим водом кренуо у потеру.

– Нисте ангаžовали још један вод? Онај који би остао био би довољан да чува остале. Уместо тога, Ви сте се малобројни упутили у шуму, иако сте знали да је Територија Великих мачака врло близу-генерал је строго прекрстио руке.

– Никад Територија није била тако близу логора! – Сагуа баци брз циничан поглед на генерала – Сем тога, знао сам да ћемо га стићи на крају и сматрао сам да нас има довољно да ухватимо једног Пораженог.

– Како сте могли бити сигурни да ћете га стићи? Користили сте Стари начин? По вашим рукама рекло би се да то често радите-сада је доктор себи дозволио циничан тон.

Сагуа сакри шаке и полако одговори:

– Четири ноге су брже од две. Уосталом, стигли смо га на једном пропланку. Опколили смо га...тада су нас нападе Велике мачке – поручников глас је почео једва приметно да дрхти – Више од пола мојих другова су одмах погинули, већина није стигла да промени стрелице за бојеву муницију. А тај проклетник је само стајао и смејао се.

– Да? У Вашем извештају пише да је и он погинуо тамо-доктор га је посматрао као опседнут.

– Умро је, али не од Великих мачака – поручник настави злурадним гласом – Када сам видео да су моји војници мртви и да Пораженог Велике мачке не нападају, схватио да нас је увукао у замку. Он се и даље лудачки смејао. Пуцао сам на њега без размишљања. Срећом, пре уласка у шуму обавестио сам остатак чете да гонимо бегунца. Трећи вод је на време стигао у помоћ.

Тишина је владала просторијом. Прекинуо ју је доктор.

– Ви...упропастили сте сав наш труд!

– Тако што сам убио ту безумну животињу?!

– Безумну животињу?! Заборављате да су те животиње хиљадама година пре нас владале овом планетом! – доктор је стајао на слоњен на сто и пљувачком прскао папире пред њим.

– Па, више не владају, зар не? – Сагуа упуту доктору отрован поглед.

– Знате ли Ви да све што данас имамо дугујемо њима, њиховој заоставштини? Сада Вам делују безумни, али увек се појави бар

један којег можемо искористити за проучавање, за нове видике, нова знања, нови...

– Нови начин? – поручник је побеснео – Да будемо као они? Они који су нас одувек мрзели, истребљивали без милости, који су нас се гадили, оптуживали за сва зла овог света? Ко је на крају победио? Ко је таворио по канализацијама, подрумима и рупама, док су се они убијали међусобно и уништавали цео свет? Ми!

Застао да дође до даха, приметивши све очи присутних упрте у себе и плашећи се да га не прекину, журно је наставио:

– И сад, морамо да ходамо усправно увек, тако Нови начин прописује! Иако имамо своје крзно, носимо њихове крпице, јер – то је Нови начин! Уместо да говоримо језиком који су наши преци стварали вековима у мраку, ми користимо њихов универзални језик! Исти језик којим ми је то створење испедило своје последње речи!

Доктор умало није пао преко стола, а заграјали су чак и чланови комисије који су до тад ћутали.

– Последње речи?!

– Скот није одмах умро, иако сам био рањен, пробио сам се до њега, хтео сам зубима да му откинем грклан, да осетим ту узвишену крв. Наши су стигли и потискивали Велике мачке. Допузао сам до њега, а он ме је ухватио за главу и привукао ближе својој. Те ужасне плаве очи и даље су се смејале, никад нећу заборавити шта ми је рекао пре него што је умро.

– Шта?! Говори, проклет био! – дрекнуо је доктор у нестрпљењу да чује прве речи бивших владара планете после толико векова.

Сагуа склопи очи, дубоко удахну и понови последње речи Пораженог: – Били сте и остали само глупи пацови...